

Ismo Jokiaho ripusti työnsä Promenadigalleriaan

Hajoaminen voi olla kaunista

Promenadigallerian maaliskuun taiteilija Ismo Jokiaho näkee kauneuden pinnoissa, jotka hajoavat. Turkulaismiehen öljytöissä rakoilevat vuorotellen kivi, maali ja sementti.

- Taiteeni liittyy ihmisen perustunteisiin: olemassaolon isoon kysymysmerkkiin, Jokiaho määrittelee

Ristiriitä, Musta planeetta, Särkynyt, Sirpaleita, Kipupisteet. Siinä otos Ismo Jokiahon töitä.

Kuulostaa surulliselta?

- Ei kai tuo niin surullinen ole, Jokiaho hymyilee ja viittaa Ristiriitäan. Öljytyössä kirkuvat vierekkäin oranssi ja vihreä.

Jokiahon töissä on melkein aina kyse hajoamisesta. Sekään ei ole surullista.

- Puhtaan, yhtenäisen pinnan hajoaminen voi olla kaunista. Kun talosta putoaa paloja maahan, kuollut pinta elää vuodenaikojen mukaan.

Hajoavasta pinnasta sai alkunsa esimerkiksi Ismo Jokiahon Evol-sarja. Taiteilija kulki työmatkallaan ohi talojen, joiden seinät oli koristeltu kellertävällä pinnalla. Pinta halkeili vanhuuttaan.

- Halkeamissa oli hyvää rytmikkaa. Maalasin niiden perusteella yhdeksän paneelia. Nyt ne talot ovat remontissa.

Promenadigallerian yläkertaan Jokiaho ripusti paneeleistaan kuusi.

Kivipinnat

heräsivät eloon

Yhdessä öljytyössä halkeilee maahan maalattu suojatie. Siivessä ja käsikirjoituksessa hiushalkeamat ilmestyvät harmaaseen kiveen.

- Olin töissä turkulaisessa museossa, jossa on vanhoja raunioita. Kun katselin kivipintoja ne rupesivat elämään.

Jokiaho kehitteli harmaasta kokonaisen sarjan. Myöhemmin värit tulivat abstrakteihin töihin mukaan.

- Jumalainen asketismi väistyi, taiteilija hymähtää.

Syntyi puun ja eri kivilajien väreissä hehkuva Kulttuurikuva.

- Kaikki puhuvat metsistä ja järvistä. Minä halusin maalata peruselementit, maan materiaalit.

Turku ja Turun talot suoltavat taiteilijalle jatkuvasti ideoita. Yhdessä teoksessa seisoo vanha talo, jonka seinää tahrii musta kura.

Ismo Jokiaho myöntää pitävänsä pyramidikuviosta. Töissä toistuvat kolmiot

- Turussa ei koskaan ole talvi.

Autojen renkaat heittävät moskaa seinille.

Muistin horisontti -työssä punainen putki ylittää harmaan pohjan.

- Eikö vanhastaan sanota, että kun kuolema on lähellä, elämä vilahtaa silmien ohi yhtenä putkenä?

Ismo Jokiaho hakee töihinsä kipinöitä myös muista kulttuureista. Ajatus-maalauksessa viilettää juokseva koira, muinainen ornamenttikuvio.

Kuopus tepasti taideteoksen yli

Promenadigallerian näyttelyn töistä viisi poikkeaa öljyvärienemmistöä. Ne Jokiaho on luonut tussilla.

- Katselin elokuvaa, käsissäni vihko ja tussi. Pyörittelin, raaputtelin ja yhtäkkiä lehti oli täynnä.

Vielä kolme vuotta sitten Ismo Jokiaho maalasi ihmishahmoja.

- En ollut sinut abstraktin taiteen kanssa. Päätin koettaa, pystynkö sanomaan sen kautta mitään. Oli melkoinen prosessi taivuttaa itsensä uuteen. Tämä on pidempi polku kuin uskoisi.

Abstraktit työt syntyvät hitaasti. Taiteilijan kotona riippuu tälläkin hetkellä keskeneräisiä maalauksia.

- Saatan kulkea työn ohi ja ajatella että se on kamala. Kun jonkin ajan kuluttua kuljen ohi toisesta suunnasta, huomaan, ettei työ näytäkään hullummalta.

Lapsiperheessä sattuu välillä vahinkoja. Kerran Ismo Jokiaho huomasi kahvipaussilta tullessaan, että keskeneräinen työ oli pudon-

nut lattialle ja sen yli viipottivat lapsen nappulasukkien jäljet. Kuopus oli ollut asi-

alla.

- Loppujen lopuksi jäljet sulautuivat työhön. Muutenkin sattumat vievät usein teoksia eteenpäin.

Ismo Jokiaho valmistui filosofian maisteriksi Joensuun yliopiston kulttuurin tutkimuksen koulutusohjelmasta vuonna 1992. Tätä ennen hänen töitään on Hyvinkäällä nähty Nuorison kuvat -näyttelyssä vuonna 1986 sekä valtion virastotalolla viime vuonna.

SATU-MAARIA

PARANTAINEN

ARI PELTONEN, kuva

Ismo Jokiahon maalauksia on esillä Promenadigalleriassa 29.maaliskuuta saakka.